

Ma mintha szebbek lennének a zegzugos utcák,
és a Halleron meleg teát osztogat az est.
A félhomály egy ablakhoz szorítja homlokát,
halkan bekopog: Boldog Karácsonyt Budapest!

Ma nincsenek viskó lelkek, csak cifra paloták,
mert néhány röpke percre Isten mindenhol lakik.
Lenn az aluljáróban, a lépcsők kő-vánkosán
heverő vén csavargó kannás borról álmodik.

Az István kórház portáján gyűrött papírszalag,
valaki ráírta, meghalni csak holnap lehet.
Ma élni kell, hiszen ritka az olyan színdarab,
ahol fecni-plakáton szívedé a főszerep.

Ma még a bérházak falain bűbájos mosoly,
pedig voltak kik a fenyő illatáért öltek.
A Nagyvárad-tér üres, kifosztott szaloncukor,
csak egy villamos hideg fényei csörömpölnek.

Ma éjjel végre enyéme az Üllői úti fák,
ujjaikra aggathatom mihaszna kincseim.
És hogy befedje a háztetők kormos abroszát,
hó hull le az ég faágak ütötte résein.